

kroner, maa jeg nu svare det i Guldkroner; at det er saadan, har vi hørt tilstrækkelig mange Beklagelser over her i Rigsdagen, men det er der ikke noget at gøre ved; kun paa en eneste Maade kunde man have skaarret disse Folk, der har faaet Invalidrente under den nuværende Lov, ned, nemlig ved at skære Kronen ned; havde man gjort det, maatte Kreditorer og Debitorer her i Landet have fundet sig deri — om ogsaa Ulandet vilde have fundet sig deri, er en anden Sag, det drøftede vi under Nedskæringshistorien, men det kan ikke anvendes i denne Sammenhæng, det er fuldkommen betydningsløst for dette Spørgsmaals Afgørelse. Det undrede mig, at den højtærede Sundhedsminister gentog denne falske Analogi fra Aldersrenten eller fra Arbejdsløshedsforsikringen og spurgte: Er der nogen, der vil benægte, at Staten kan ændre sit Tilskud? Jeg nævnte de samme Ting i mit første Indlæg og paapegede, at Forskellen var, at i de Tilfælde, Ministeren omtalte, var der kun Tale om Tilskud, som Staten til enhver Tid kunde ændre, den har ikke nogen Sinde lovet at staa ved de samme Tilskud, men her er der ikke Tale om blot Tilskud, her er der Tale om Garanti for, at visse bestemte Beløb tilsvares.

Dernæst havde den højtærede Sundhedsminister en aldeles vidunderlig Fortolkning af Lovens § 10. Jeg skal ikke gaa haardt i Rette med den højtærede Minister, da § 10 aabenbart er kommet bag paa ham. § 10 lyder saaledes: „Den Invalidrente, der i Overensstemmelse med nærværende Lov tilkommer de forsikrede, garanteres af Statskassen.“ Den højtærede Sundhedsminister vil nu fortolke dette saaledes, at vel garanterede Statskassen for denne Rente, men det var ikke overfor de forsikrede, det var overfor Invalidefonden. Nej, naar en Lov lyder saaledes, er det selvfølgelig de forsikrede, der nævnes i Loven, man garanterer overfor, Invalidefonden er et Begreb, det er ikke den, man har villet gavne, man stiller Statens Garanti bagved denne Fond; uanset om den har tilstrækkelige Midler, hæfter Staten selvfølgelig overfor de forsikrede, det er klart. Paa samme Maade vil det ogsaa være at vende Forholdene fuldkommen paa Hovedet, hvis man med Hensyn til Landmandsbanken og Statens Garanti vilde sige, at det var af Hensyn til Landmandsbanken og ikke af Hensyn til Kreditorerne. Nej, det er skam de Folk, som har Krav, man garanterer, det er dem, der kan paa-

beraabe sig Garantien i det ene Tilfælde som i det andet.

Endelig har den højtærede Sundhedsminister fuldkommen misforstaaet Grundlovens § 80. Intet Menneske i dette Land har villet paaberaabe sig Grundlovens § 80 for, at Staten skulde opretholde Tilskud af den Størrelse, den en Gang har givet; dermed er ikke skabt nogen Ret for nogen som helst, men i det Øjeblik Staten giver Garanti og forpligter sig overfor de Folk, til Fordel for hvem den giver sin Garanti, kan man paaberaabe sig Grundlovens § 80, der som bekendt for alle Jurister indbefatter Grundlovens Beskyttelse ikke blot for den egentlige Ejendomsret, men lige saa vel for Folks lovlige Fordringer, de kan heller ikke fratages dem uden Erstatning i Henhold til Grundlovens § 80.

Endelig har den højtærede Sundhedsminister fuldkommen misforstaaet min Omtale af Lovforslagets § 33. Den højtærede Minister citerede det sidste Stykke af § 33, det har jeg slet ikke omtalt, det, jeg har omtalt, er næstsidste Stykke af § 33, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil læse et Par Linier op af. Der staar: „For Personer, der har faaet eller maatte faa tillagt Invalidrente i Henhold til en før denne Lovs Ikrafttræden indgiven Begæring, kan Renten — uanset Reglerne i nuværende Lovs § 4, 4de Stykke — ikke nedsættes under en Trediedel af 800 Kr. aarlig, forinden vedkommende fylder 62 Aar.“ Denne Bestemmelse var udmærket, hvis man strøg Ordene: „under en Trediedel af 800 Kr. aarlig“, saa at der stod: For disse Personers Vedkommende kan Renten ikke nedsættes, forinden vedkommende fylder 62 Aar. Saa er det rent og klart og godt, men det, jeg angriber, er, at vedkommende kan nedsættes; de kan *overhovedet* ikke nedsættes, naar Staten har garanteret og ikke har paavist nogen som helst Grund til at slippe ud af Forpligtelsen. Maa jeg endelig henvise til Folketingsudvalgets Betænkning, som er omtalt tidligere, og hvor der, som det er citeret af flere Talere, siges, at man fandt, at de 800 Kr. ikke var for meget, selv om vi kom ned paa Prisniveauet for 1914 — nu har vi dog et Pristal paa 181. Udvalget siger videre: „Skulde Lovgivningsmagten kunne foretage Nedsættelse af Invalidrentens Beløb . . .“ Det er saa vagt udtrykt, at selv Udvalget stiller sig tvivlende overfor, om det kan gøres, men sæt, at det nu skulde kunne gøres, hvilket Udvalget altsaa ikke har taget Stilling til,